Ч. 111 Четвер 19 (31) мая 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмістрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданя і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодинокое число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Справи парляментарні і руский клюб.

(Письмо з Відня).

Відень, дня 28 мая 1894.

Засіданя ради державної покінчать ся 2 червня. Минувша сесия, мимо того, що роботу спиняли опозицийні посли своїми предовгими річами, а навіть авантурами пустими — сесия та полагодила досить значне число пекучих потреб держави. На першім місци стоїть справа валюти, що посунулась о один крок дальше тим, що в короткім часї будуть стягнені 200 мил. одноренських нот державних, а заступлять їх ноти банкові і корони срібні. Закон о продажи на рати спинить надужитя, яких допускались фабриканти і їх аґенти именно при продажи знарядів рільничих і машин також і в нашім краю. З Румунією, Росиєю та Іспанією заключено договори торговельні. Шкода, що задля недостатку часу вже в часї сеї сесиї не полагоджено важного для хліборобів закона о товариствах господарских та о рентових ґаздівствах. Господарі австрийскі суть задовжені на яких 3.000 міліонів зр., від чого платять відсотки на суму 150 міліонів вірителям, т. є. більше як податку ґрунтового, котрий виносить в цілій Австриї 36 міліонів. Треба їх ратувати!

Посли клюбу руского вивязались сеї сесиї з своєї задачі патриотичної по можности добре. Клюб руский зблизив ся до коаліциї, хотя ще заєдно задержав політику вільної руки. Приступленє до коаліциї зробив він зависимим від осущеня тих жадань, які проголосили посли Вахнянин і Барвіньский в своїх річах при буджетовій розправі. Коло польске віднеслось до всїх тих жадань дуже льояльно. Так само і правительство краєве і центральне. Зближенє клюбу руского до коаліциї і таких же сторонництв приняло правительство з щирою радостию до відомости. Така **реальна полїтика** буде мати свої добрі наслїдки. Для Руси галицкої та буковиньскої настає тепер час **позитивної роботи, т. є. кріпленя себе.** До опозициї ческої клюб руский не міг приступити, бо та опозиция не може Русинам австрийским подати **нї найменшої запоруки на розвій.** Она робить богато шуму і крику, але хісна не дає. Клюб руский не дав ся заманити тій сторонї, що воює пустими словами. Опозиция може бути добра для Чехів, а не для Русинів. Чехи посїдають богато прав, то можуть забагати і державного права. Помагати їм до того значить одно, що рускими пальцями вигребувати з огню печені каштанцї для Чехів. Як хто має охоту попечи собі пальцї — вольному воля. Але **розум полїтичний** не велить сего робити руским послам, котрі передовсїм мають обовязок дбати о справи рускі, т. є. о скріпленє елементу руского в границях Австриї, для обезпеченя себе, краю і держави перед забаганками і намірами панмосковскими.

Посли руского клюбу вернуть з Відня з тим пересьвідченєм, що они в теперішній сесиї для свого народу зробили богато. Годї нинї вичисляти всї успіхи. Не будемо ловити риби поперед невода. Але край пересьвідчить ся, що число так званих „здобутків“ буде досить значне, чи то на поли шкільництва, чи рівноправности языка руского.

Добрі відносини, які запанували межи клюбом руским а „колом“ польским, причинились дуже до осущеня жадань послів руских. Ми замітили тут у Відни, що і праса польска відносить ся до справи рускої зовсїм инакше, як се бувало недавними ще часами. Як би такі відносини запанували у цілім краю межи обома народами, тогдї можна би подумати о роботі над **економічним двигненєм селян наших і маломіщаньства.** Робота та була давно в програмі народовців, але она не дасть ся скорше перевести в дїло, заким представителї обох народностий в краю не заберуть ся до неї спільно.

До делеґациї австрийскої вибраний пос. Алекс. Барвіньский. Клюб руский ухвалив також, до постійної комісиї для зложеня нової процедури цивільної вибрати пос. Підляшецкого.

Справи краєві.

(Уживанє правительственних евіденцийних ґеометрів до справджуваня границь громадских ґрунтів.)

Виділ краєвий віднїс ся з просьбою до президиї краєвої Дирекциї скарбу, щоби она видала відповідне зарядженє, аби правительственні ґеометри евіденцийні могли, будь на

---

36)

ГУСАКОВСКИЙ.

повість

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Конець).

Колиж уже тілько разів не дізнав ся Гусаковский сеї „великої новини“, від чого чув таку велику роскіш, став він ту справу розважати глубше і відразу почав єму по серцю лазити якийсь зловіщий павук неспокою.

— Длячого они менї не говорять того?

Не міг найти відповіди на се питанє. Чи крпють ся перед ним?... По таким здогадї стало єму незмірно жалїсно.... Мабуть всї замітили, що Гусаковский закоханий в Зоси і постановили держати ту новину в тайнї аж до рішучого дня.... Так було і з Фльорцею, — він тямить се добре....

Які они — недобрі.... Як они єго не розуміють!

О! то не Зосї видумка!... Она певно старала би ся подїлити ся з Гусаковским тим своїм щастєм, сказала би єму все.... То певно мама Бальска витолкувала їй „неполітичність“ того кроку (о! бо то мама Бальска знає ся на „політицї“), а суджений причинив ся до того.... Той хлопець, як на свої лїта, справдї занадто практичний....

О! але Гусаковский засоромить їх всїх, покаже всїм (лиш не Зоси), як дуже они єго не розуміли, як дуже не понимали єго чесного поступованя (бо хиба оно не чесне!...) Они не хотять показати своїх карт, то Гусаковский покаже свої....

Так єсть, покаже, поможе їм до слюбу, як поміг обом сестрам Зосї, займе ся орудками, весїлєм, поведе Зосю під вінець, яко дружба, а потім — ех! що по тім!... Все одно.... потопа, не потопа....

Роздратувала єго та політика затаюваня перед ним такої важної річи.... Чей не заслужив він собі на то.... Але він то закінчить....

І кінчить то енерґічно на першім проходї, на котрий вибрав ся сам з Влодком.

Спершу Гусаковский політикує.... Заходить манівцями до справи, то рушить єї, то цофає ся — нїчо з того.... Влодко — панич очивидно не в тїмя битий, анї слова з него добути. Але се не відбирає Гусаковскому охоти.... Видобуде він все з практичного панича, бо приготовлений на отвертий бій. Отже, коли замічає, що способи дипльоматичні не помагають, починає щиро.

— Ну-ну, дорогий пане Володимире, — каже і клепле єго по плечи — не говорім двозначно, а от лучше скажіть менї щиро, на коли визначили ви слюб....

Влодко знаменито вдає здивованого.

— Що? слюб?

Гусаковский сим троха ображений, але скриває то.

— Я вже добре знаю, що в вас діє ся....

— В менї?

— В обоїх вас....

— В обоїх?

Відкашлює.

— На мою думку нема що зволїкати, карнавал за плечима, маєте становище зовсїм незле, а Зоси кінчить ся сїмнайцять лїт.

— Зоси? — І свояк мішає ся.

— Маю тебе! — думає собі Гусаковский і додає голосно: — Говорім щиро. Знаєте добре, що я ваш приятель.

Свояк все ще сам не свій.

— Пане Гусаковский! — ледви говорить, щоби змішанє своє затаїти.

— В чепци ви родили ся, пане Володимире — каже Гусаковский і легке зітхненє видобуває ся єму з грудий.

Вкінци свояк приходить до себе.

— Алеж бо — каже — Зося.... я не знаю....

— Чого не знаєте? Атже знаєте, що вам прихильна?

Свояк потверджає се чимскорше: — Ну, вжеж.... думаю....

— Думаєте....

— Мій Боже! атже певним не можу бути....

— Хиба-ж вам ще не сказала, пане Володимире?

Свояк не знає з хвильку, що відповісти. — Нї! — каже.

Гусаковский дивує ся легко: — А я думав, що ви вже собі признали ся....

— Нї ще....

Троха вдоволеня впливає в душу Гусаковского.... Отже не обманювали єго, отже нїхто не таїв перед ним нїчого?...

Тимчасом свояк каже, немов просить: — Прошу вас, то й я з вами буду щирий.... Я.... я не мав доси відваги сказати панї Софії....

жадане виділів повітових, будь на жадане громад, при нагоді урядованя в громаді займитись також справдженем обшарів і границь ґрунтів, становлячих власність громад. Лучає ся дуже часто, що треба справдити цілість недвижимого майна і добра громадского, а кошти такої діяльности довершуваної приватними ґеометрами за високі.

На повисше жадане краевого Виділу згодила ся президия скарбової Дирекциї під условіями: сли евіденцийні ґеометри будуть мати на стілько часу, щоби в даних случаях могли займитись приватними ділами, без ущерби задач своеї властивої службы; сли предмети вимагаючі справдженя будуть подрібно виказані; сли при тім виказі з огляду на те, що до такого справдженя треба помірів і показаня границь, взглядно відмеженя дотичних ґрунтів, будуть предложені декляраций посідателів, сусідуючих з тими ґрунтами, що они позваляють на поміри і відмеженя; остаточно, сли інтересовані сторони зложать декляраций на письмі, що обовязують ся поносити кошти припадаючі за діяльність того справдженя як також за евентуальне споруджене плянів.

Заразом краева дирекция скарбу піднесла, що до справдженя границь громадских грунтів в першій лінії головно треба, щоби евіденцийні ґеометри могли їх робити без втрати часу потрібного до діла, входячого в обсяг їх властивої службы. Ті урядники, за-для дуже численних змін в посіданю грунтів, також задля непереведеної ще згідности катастру з грунтовими книгами, мають так великі задачі сповняти, що лиш з великим трудом можуть відповісти, а особливо, що для тих задач мають законом визначені речинцї. Краева Дирекция скарбу ще мала і ту обставину на увазі, що громадскі грунти в переважнім числї громад мають відповідно значнїйші розміри, також, що в них заходять численні уменшеня за-для привласненя, отже, що їх справджене лиш в дуже рідких випадках далось би здїйснити в часї урядового побуту ґеометрів в громадах.

Відтак краева Дирекция скарбу заявила краевому Виділови, що було би пожадане, щоби кождий поодинокий випадок потреби справдженя громадских грунтів зголошувано, при доповненю повисших условій у дотичного ґеометра евіденцийного, або також в краевій Дирекциї скарбу. Ті зголошеня іменно в випадках, в котрих вже з гори далось би передвидіти, що діло справдженя буде вимагати більше, ніж пів дня часу, мусїли би бути злагоджені вже в порі зимовій найпізнїйше до 15-ого марта длятого, щоби на таке діло, сли его буде можна допустити, можна мати взгляд при укладаню пляну подорожи для дотичного евіденцийного ґеометра.

О повисших условіях Виділ краевий постановив повідомити виділи повітові, щоби зробити ужиток з рішеня краевої Дирекциї скарбу в тих випадках, в котрих ужите услуг ґеометрів може бути хосенне.

Перегляд політичний.

Вчера радили обі палати Ради державної. Палата панів ухвалила, що комісия для реформи судівництва має бути постійною і що треба закупити в Самборі будинок на поміщене почти і телеграфу. В Палаті послів домагав ся пос. Ґесман знесеня стемпля дневникарского. За сим внесенем промавляли ще пос. Кофлер, Гавк, Кронаветтер і Пернерсторфер. Мінїстер заявив, що скоро закон прасовий стане правосильний, то кавция зложена за ґазети буде звернена.

З Черновець доносять, що буковиньский президент краю бар. Кравс попращав ся з урядниками і виїхав до Віднл, де по залагодженю его просьби о спенсионоване буде постійно проживати.

Pol. Corr. доносить, що о якійсь кризі в кабінеті угорскім нема й бесіди. Мінїстерство Векерльогo висунуло би аж тогди справу кабінетову на порядок дневний, коли-б крок такий показав ся потрібним в інтересї церковно-політичних реформ.

В Парижи утворило ся нове мінїстерство під президентурою Дїпія, котрий заразом обняв і теку мінїстерства справ внутрішних і віроісповідань. Мінїстром справедливости став Ґерен, фінансів — Поанкер, просьвіти Лєсґе, війни — Мерсіе, торговлї — Люртіе, рільництва Віже; теку мінїстра справ заграничних обійме або Камбон або Ганото.

Для відміни настала й в Болгариї криза кабінетова; ціле мінїстерство Стамболова подало ся до димісиї. Що було причиною сеї димісиї, поки що не знати; лиш то есть певною річию, що димісия та не зробила в Софії несподїванки. Вже від часу уступленя мінїстра війни Савова ходила чутка, що мінїстерство подасть ся незадовго до димісиї, а від кількох днів ходила по місті чутка, що на раді мінїстрів ухвалено в суботу димісию цїлого кабінету і зараз о тім повідомлено кн. Фердинанда, котрий і прискорив свій приїзд до Софії. Князь покликав до себе Стамболова і конферував з ним довший час, а від того мало зависїти, чи і в якім обемі наступить зміна в мінїстерстві болгарскім. Говорено, що наколи-б князь поручив утворене нового кабінету Стамболову, то було би се доказом, що він хоче задержати его дальше. Тепер же повірив князь утворене нового кабінету Грекову, а се уважають знов за знак, що мінїстер Петков виступить на певно з кабінету. Причиною димісиї кабінету було, кажуть, то, що теперішне мінїстерство хотїло лишити короні свобідну руку навіть і супротив опозициї.

Новинки.

Львів дня 30 мая.

— **Люстрация робіт водних.** В наслїдок інтервенциї Виділу краевого поручив Мінїстер рільництва телеграфічно старшому радникови будівництва п. Ішковскому, висланому Мінїстерством справ внутрішних до злюстрованя робіт мелїорацийних в Галичинї, щоби оглянув також ріки Лїмницю і Солу, котрих реґуляция після ухвали соймової з дня 13 лютого с. р. має розпочати ся в 1895 роцї. Люстрацию ріки Лїмницї переведе відпоручник мінїстериальний при нагоді інспекциї Днїстра. В люстрациї ріки Лїмницї возьмуть участь: відпоручник Намістництва старший радник будівництва Мат. Морачевский, в заступстві Виділу краевого др. Ос. Верещиньский і директор краевого бюра мелїорацийного Андр. Кендзьор.

Гусаковский хитає вирозуміло головою:— Розуміє ся, розуміє ся....

— Знаете самі, я лиш урядник, а панна Софія посажна собі.... гм.... дуже посажна.... я чув, що має мабуть десять тисяч....

Гусаковский усьміхає ся.

— Має більше, як двайцять тисяч....

— Більше, як двайцять! — повтаряе свояк якимсь дивним голосом.

— Але в тій родині зовсїм на то не зважають.... анї з тим не будуть числити ся.... Про Зосю й казати нема що; она й не думає, що ви лиш урядник....

— Я знаю — она.... але родичі....

— І они не будуть противні.... за надто цїнять правдиве щасте....

Свояк чує ся зворушеним.

— Які ви добрі, пане Гусаковский!

Гусаковский справді добрий чоловік; він знає, як то трудно бути собі самому адвокатом в такій важній а делїкатній справі, отже рішає ся осьвідчити ся за свояка і Зоси і родичам еї, хоч чує, що й для него не легка то справа.... Все-ж то прецїнь для щастя того ангела!

Отже вбирає ся Гусаковский в тужурок сьвяточний і іде до Бальских сьмілим кроком, хоч з придавленим серцем.

— Приходжу нині не з візитою, але з важною справою — каже на вході просто з моста.

— З важною справою? до нас? — питає мама Бальска.

— Насамперед до панни Софії.

— До мене? — каже Зося.

— Ну, то я вас лишу самих — відповідає мама Бальска і виходить з сальонику.

Зося дивить ся на Гусаковского неспокійними очима.

— Отже то важна справа? — питає.

— Така важна, що від неї залежить ціле будуче житє двох осіб.

— Хто-ж ті особи?

Дух їй завмирає в грудях.

— Одна особа.... то ви.

— Пане Гусаковский, що ви кажете? — шепче Зося тихенько.

Дивить ся на его міну поважну, на его тужурок сьвяточний, кров заливає їй голову, серце бе, як молотом.... Не має відваги спитати ся, хто се та друга особа....

Гусаковский замічає в нїй ту зміну.

— Бачу, що находжу ґрунт добре підготовлений — каже з усьміхом, але той усьміх троха гіркий.

Зося мовчить.

— І свати менї вдадуть ся....

— Свати? — дивить ся Зося на него і не розуміє анї слова.

Гусаковский схиляе голову.

— Справдї, сей Влодко в чепцн видко родив ся.

— Влодко?...

Гусаковский дивить ся на неї і дивує ся, чого їй так дивно.

— Влодко! — каже ще раз.

— Влодко?

— А вже-ж, Влодко.

Зося спускає очи до землї і блїдне.

— Пане Гусаковский — шепче — я вас зовсїм не розумію....

— Отже маю то сказати поважно; добре! Отже: панно Софіє, маю честь просити вас о руку в імени пана Володимира і для пана Володимира.

Зося дивить ся на него очима троха здивованими, а троха жалісними.

— Пане Гусаковский! Що се за жарти? Гусаковский остовпів. — Жарти?!

— Нї, то справді за богато того.

— Панно Софіе....

— Менї здає ся.... менї здає ся, що на глум я собі нічим не заслужила.

Прикладає хустинку до очий.

— Алеж панно Софіе! — каже наляканий Гусаковский — то не жарти, то не глум! Чи ви не бачите, що говорю найповажнїйше в сьвітї?...

Зося віднимає хустинку від очий і дивить ся на него хвилинку спокійно:

— Як то? поважно?

— Алеж, панно Софіе!

— Ви приходите в імени....

— Пана Володимира.

— Просити.... просити....

— Вашої руки.

— І він вас о то просив?

— Просив мене.

— І ви того приняли ся?

— А вжеж, приняв ся.

— І ви того приняли ся?!

— Гм.... приняв ся, бо в тім подружю бачу щасте ваше....

— Мое щасте? в подружю з Влодком?...

— Так.

Зося встає, мне хусточку з цїлої сили своїми дрібними рученятами, гнїв являє ся багряном на еї лици.

— О! нї! того вже за богато! то не по людски! — каже голосно — так знущати ся наді мною, так мучити мене!... І за що, за що, пане Гусаковский? Що я вам зробила, скажіть менї, що я вам злого зробила?...

Гусаковскому здає ся, що ему нагло впав камінь на голову. Що се значить?

— Ви дивуєте ся? О нї! хоч не вдавайте! Ви знаете, знаете дуже добре, що я вас кохаю....

Що она каже?

— Що вас віддавна, віддавна кохаю....

Що такого? чи земля розступає ся?

— І недосить вам було дивити ся на мою муку, дивити ся майже що дня і тїшити ся з того....

Хтось ту не при розумі!

— А ви ще найшли собі новий спосіб муки, тортури....

— **Руский театр у Львові.** Львівска „Руска Бесїда“ будує у Львові при ул. Кохановского ч. 1. (на „кручених стовпах“) лїтнїй театр, в котрім почавши від липня с. р. грати-ме труппа „Рускої Бесїди“ з найлїпшими артистами товариства М. Садовского, котрі прибудуть з України. Заповіли іменно свій приїзд артистки: Заньковецка, Затиркевичка, Базилївска, Козловска — і артисти: Садовский, Старицкий, Мова, Василенко і Левіцкий. Надто прибуде з України 8 хористів і декоратор. З нових творів сполучене товариство артистичне виставить отсї пєси: Сьвітова річ, Зайдиголова, Модний жених (Панска губа), Покидка, Дві сїмї, Не до пари; Рябина, Війт заламейский, Quem di odere, Дальматинцї, Циганка Аза, Утоплена, Пташник з Тиролю, Бідний Йонатан, Украдене щастє, Катря Чайківна, Мужичка і т. и. „Руска Бесїда“ доповняє тепер ґардеробу, хори і орхестру. Декорациї усї будуть нові. Як бачимо, львівска „Руска Бесїда“ робить з свого боку усе що тілько може, щоби наш театр представив ся в столици Галичини в часї напливу людий з ріжних сторін на „виставу“, як найлїпше, і питому штуку драматичну запрезентував в цїлій красї. Не сумнїваємо ся, що наші земляки з Галичини і Буковини спішити-муть численними громадами до Львова, щоби пізнати найсьвіжійший репертуар в інтерпретациї найлїпших сил драматичних, котрими в теперішній хвили розпоряджуємо. Тілько постійна і численна участь земляків зможе покрити ті великі кошти, з котрими є злучене удержане великого і добірного товариства драматичного.

— **Огнї.** В Кругелю павлосівскім в ярославскім пов. згоріли будинки вартости 1500 зр.— В стрийскім повітї було кілька огнїв. Дня 16 с. м. в Лисятичах погорів Іван Карпин; шкода 350 зр. — В Єленковатім згоріли три загороди дня 13 і 14 с. м.; шкода 1930 зр. — В Довгім дві загороди, вартости 700 зр. — В Любши жидачівского пов. одно господарство, вартости 250 зр. — У Вороблячині в равскім пов. Маруня Пелех підпалила Михайла Пелеха, від чого згоріло 5 господарств, вартости 2778 зр. — В Отинії вибух огонь дня 30 м. м. і спалив один дім, вартости 600 зр. — В Павелчу в станїславівскім пов. погоріло шість господарів; шкода 3700 зр. — В Хлопах в рудецкім пов. дня 18 м. м. пополудни величезний пожар знищив 26 загород селяньских. Цїла шкода виносить 17.350 зр., а була обезпечена лише на 6.130 зр. — В Яворівскім повітї в Цетули був огонь, що наробив шкоди на 400 зр.; в Бердичові на 1300 зр.

— **Мешканя підчас вистави краєвої.** До поводженя вистави може дуже причинити ся достарчене мешкань для приїзжих гостий. А що львівскі готелї не можуть і половину їх помістити, то Дирекция вистави рішила зарадити тому в той спосіб, що в пяти нанятих домах урядила 150 комнат з можливою вигодою. В тих комнатах є зі 180 лїжок. На головнім двірци зелїзницї державної підчас вистави находить ся бюро кватирункове, де приїзжі, що хотять мешкати в приватних домах, можуть зголошувати ся. Одно або два лїжка з постелю, сьвітлом і послугою по дуже мірних цїнах. Центральне бюро кватирункове находить ся в касинї міскім при ул. Академічній ч. 13.

— **Маєвий сніг.** Ми нарікаємо на холод і на дощі, які вже від довшого часу нам доскулюють, а що-ж мають казати люди, котрі навіть в зимі рідко зазнають значної студени, як н. пр. в Іспанії? З Мадриду доносять, що в многих сторонах Іспанії упали великі снїги, а так само падав оногди снїг у Франциї, де в містї Понтарліє упав навіть грубою верствою. Замість маївки могли там люди тїшити ся маєвим снїгом і уживати маєвої санни. В станї воздуха мало що доси змінило ся; стациї метеорольоґічні заповідають все ще дощі і холод.

— **Померли:** Савина з Морозевичів Галайчукова, жена пароха в Микуличинї, в 32 р. житя. — Теофанія Дияковска, учителька школи Сташица у Львові, в 24 р. житя. — О. Василь Островский, завідатель парохиї у Винограді, єпархиї станїславівскої, в 37 р. житя, а 8 сьвященства. — Амврозия з Блоньских Дейкова, жена пароха в Луцї пов. самбірского в 47 р. житя.

— **Добрий стрілець.** В Кракові помер сими днями інспектор полїциї Андрій Генцлер, котрий яко вояк в р. 1866 підчас війни з Прусами, відзначив ся, як незвичайно добрий стрілець. Стрілив так, що цїлий парк облягаючої артилєриї під Кенїґрецом висадив у воздух, через що Прусаки не могли вже бомбардувати міста. Місто Кенїґрец надало єму за то дипльом почетного обивателя і нагороду, а власти військові дали єму срібний медаль заслуги.

— **Згоріли дїти в огни.** З Дрогомишля в повітї яворівскім пишуть нам: Дня 14 мая с. р. в стодолї одного жида вибух огонь, котрий спалив не лиш ту стодолу і близьку хату, але й маєток ще двох сусїдів. Сам жид мав найменше шкоди, бо на 100 зр.; сусїдка Мільгайзен на 1300 зр., а сусїд Олекса Грицишин стратив не лише 250 зр., котрих єму нїхто не верне, але й двоє дїтий, 4-лїтного сина і 2-лїтну доньку. В замкненій хатї лишив їх Грицишин без надзору, а коли огонь перекинув ся на єго хату, не було кому дїтий ратувати і они спалили ся.

— **Найбільший міст на сьвітї — в Воронянцї.** Міст, який тепер ставлять на будуючій ся зелїзници з Воронянки до Станїслава, звертає вжо тепер на себе увагу техників цїлого сьвіта; буде то найбільший міст зелїзничий на сьвітї. Дня 10 с. м. заложено угольний камінь під будову одного склепліня того мосту над Прутом коло Яремча, котре буде на 65 метрів довге. Два дни перед тим завершено одно склепліне мосту коло Ямни, котре єсть на 48 м. широке. Міст коло Яремча має найширше склепліне зі всїх мостів які доси ставлено денебудь на зелїзницях; єго перевисшає ще лиш склепліне водоводу Джона коло Вашінґтону в Америцї, котре єсть на 67 метрів широке. Найбільше доси склепліне мосту зелїзничого Пон-де-Ляво єсть лиш 61 метрів широке. Міст сей цїкавий ще й тим, що єго мурують з камінія а не роблять з зелїза, як то бувало доси майже всюди на зелїзницях. Ґенеральна Дирекция зелїзниць державних постановила тепер ставити зелїзні мости лиш там, де того висота конче вимагає або де взагалї не можна нїяк поставити мурованого моста.

— **Страшний злочинець.** З Буенос Айрес дала полїция телєґрафічно знати до Парижа, що там їде на корабли „Параґвай“ якийсь злочинець котрий убив свою жінку, покраяв в куснї, насолив, спакував до скринь і вибрав ся з тим в дорогу. В Дункерцї у Франциї придержано того злочинця, але в єго чотирнайцять куфрах не найдено тїла убитої жінки, а за то велику суму гроший, котрі були сховані в кождім куфрі окр емо

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 30 мая. Pol. Corr. одержала вість з Риму, що Є. св. Папа лагодить енциклїку в справі сполученя католицкої церкви з греко-православною.

Берлин 30 мая. Вчера приїхав тут оломуцкий князь-архиєп. Кон.

Вроцлав 30 мая. В Мисловицях, де суть копальні вугля на прускім Шлеску були вчера два випадки смерти на холєру а один випадок занедужаня.

Софія 30 мая. Греков не приняв ся місиї утвореня нового кабінету і радив князеви, щоби він взяв собі за дорадників проводирів опозициї. Князь покликав відтак бувшого президента мінїстрів Радославова і бувшого мінїстра справедливости Стоілова. — „Свобода“ оголосила дімісию кабінету без всякого коментаря. Митрополита Климентия пущено вчера на волю і позволено єму вернути до своєї епархії.

Потенца 30 мая. В громаді Віджанелльо дало ся почути послїдної ночи сильне трясенє землї, від котрого завалили ся три доми, а другі значно ушкоджені; з людий не згинув нїхто, бо всї вибігли зараз на поле, де тепер кочують.

3

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник полїтики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури, історії і фольклору; 60 аркушів друку 5 зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Муки, тортури.... — каже.

— О, пане Гусаковский, пане Гусаковский, на таке треба бути чоловіком без серця! Без серця!

— Без жалю, без милосердя!...

Паде на канапу і голосно починає ридати.

Гусаковский починає здогадувати ся, о що йде. Ноги під ним трясуть ся, уста єму тремтять; не може промовити анї слова.... Схиляє ся до єї ніг і притискає уста до єї руки.

— Панно Софіє — каже тремтячим голосом — що ви сказали!

Зося обтирає очи, побачивши, як він клячить перед нею....

— Я сказала вам правду — говорить она, а спокій єї більшає — і тепер вже менї запізно цофати ся... впрочім і не хочу... Так, так, пане Гусаковский, я люблю вас, люблю над все в сьвітї і тепер лиш повтаряю устами то, що я сказала вже вам мілїон разів думкою і очима... Я знаю, що ви мене не любите...

Він єї не любить!

— Що вам милійша свобода кавалєрска, як тихе щастє домашне...

Милійша єму кавалєрска свобода!

— Що ви... скажу вам раз все, що маю на серцю... що ви баламут!

Він — баламут!

— Так, так, баламут і недобрий чоловік. За що ви мене так мучите? Чи-ж я тому винна, що вас покохала?... Атже я вам не накидала ся, носила сю любов тихенько в души, але нинї (і знов приложила до мокрих очий хустину), нинї вже мірка перебрала ся... Ви не маєте нї трошка милосердя наді мною...

Гусаковский обняв єї гнучку стать, притулив єї з цїлої сили до своїх грудий і — заридав таким плачем, що аж шиби затрясли ся.

. . . .

Сидїли собі на канапцї сперті плече о плече, рука в руцї, тай дивили ся собі в очи... Небо для них зійшло зі своїх висот до сего роскішного сальонику і поклало їм під ноги невичерпані скарби щастя, а хори анґельскі грали їм піснї про золоті мрії, що сповнили ся...

З усьміхами на устах згадували ті терпіня, по котрих вела їх дорога до неземного щастя.

— І ви зовсїм а зовсїм не здогодували ся, що я...

— Нехай мене Бог тяжко скарає, — відповідає Гусаковский щиро — коли менї хоч на хвилинку прийшла така думка до голови.

Пригадала єму недавну хвилину, коли була така весела, коли бавила ся зі свояком в *дрібну кашку*...

— О! памятаю, памятаю... — запевнив єї.

— І ви не здогадали ся, чого я тодї була така щаслива?

— Здогадував ся...

— Ну?

— Менї здавало ся, що ви і Влодко вже собі признали ся в любови.

Зося заломила руки.

— То ви не тямите, що перед тим було?...

— Чому нї? Тямлю... але якже менї...

Зося хитає головою.

— Як то можна було...

— Алеж бо той Влодко... такий гарний хлопець...

Зося дивить ся Гусаковскому сердечно в очи.

— О! ви далеко гарнїйші...

Румянець вкриває єї личко; она ховає єго чимскорше на грудях Гусаковского.

За дозволом автора переклав
Осип Маковей.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.